

Murs imposats per desapelegar-se de la vida

written by Pau Miserachs | 31 de març de 2018

La decisió judicial d'empresonar per delictes de rebel·lió i malbaratament de fons públics té relació directa amb la posició ferma dels polítics catalans privats de llibertat que han decidit no renunciar al seu pensament polític ni aplegar-se a abaixar el cap davant de les acusacions de que són objecte.

Les conviccions no es poden anul·lar judicialment, ni empresonant. La llibertat de pensament i de consciència segueix viva a l'interior de la persona. Confonen el cos amb l'ànima. Poden castigar el cos. Però l'ànima no poden tocar-la. Volen desfer esperances i somnis de llibertat. No són un argument jurídic per justificar situacions de presó.

Es vol crear pessimisme i, fer creure que la societat política catalana torna a la normalitat que defineix el Govern d'Espanya, en base a la persecució i empresonament dels que van intervenir o d'alguna manera van cooperar en el procés per arribar a la declaració d'independència de Catalunya en forma de República el dia 10 d'octubre de 2017 desobeint requeriments del Tribunal Constitucional i la afirmació de la unitat d'Espanya que consagra la Constitució espanyola.

Existeix i és tan greu el delicte de obeir el mandat democràtic expressat a les urnes per declarar una República Catalana quan no hi ha hagut violència física? És jurídicament inadmissible en dret internacional que un territori d'un Estat vulgui separar-se per convertir-se en estat? És legítim i no incontrovertible el redactat d'alguns articles del Codi Penal espanyol en una Europa que posa els seus dubtes sobre la llei espanyola?

A Europa no hi altra democràcia que la definida per el Consell

d'Europa. La Justícia eficaç i independent, entre altres punts com les llibertats d'expressió i institucions democràtiques legítimes per crear un espai democràtic europeu. Espanya ha ignorat durant molt de temps les preocupacions catalanes, creant amb la seva posició hegemònica una fossa insalvable, a més de no respectar els resultats electorals i fer els canvis legislatius convenients per restablir l'harmonia entre pobles.

El poder de la vehemència s'ha apoderat de la repressió. Molts juristes consideren grotesc, vergonyós i lamentable la manca de generositat dels Tribunals i del Govern de l'estat amagat darrera la repressió judicial. Tot és rigidesa i inflexibilitat, per què segons el poder, els rebels generen inseguretats. El pensament estrictament legalista s'ha tornat absolutista, amb una normativa discutible. El poder polític espanyol ha abandonat el pragmatisme per entendre's amb l'opositor polític. La veritat és que no els interessa cap diàleg.

Estan prohibint el futur que, com diu Karma Peiró a Nació Digital, només condueix al fracàs. La llei espanyola interpretada per la justícia espanyola prohibeix el futur i impedeix arribar-hi. La pregunta és, què fem? Prohibim el futur? És possible prohibir el futur quan tots sabem que som limitats en el temps?

Saben que no podem quedar-nos en un autonomisme descafeïnat. Saben que una part molt important de la ciutadania catalana vol la independència. Saben que la gent està indignada per la persecució judicial del govern de l'1 d'octubre. Saben que segons quines mostres d'afirmació constitucionalista són interpretades com un insult, menysprear i menystenir Catalunya. Saben que la dignitat catalana no es desfà ni es rendeix.

La presó no incomunica avui la gent que estima el poble. Per anys que passin tancats, seguiran vius en el cor del poble. Nou error greu del govern espanyol de dur la repressió a un

nivell antidemocràtic inacceptable. Però és més greu que als partits espanyols no els preocupa seguir sense buscar una solució negociada amb el govern destituït. Es tracta de fer-lo desaparèixer i que en unes noves eleccions guanyi la dreta monàrquica espanyolista.

L'objectiu es cansar la gent i que finalment condeixi el desànim, els pugui el pessimisme. Si tot està perdut, per què més? Seguim com estem que hem de viure, volen que pensem.

Les culpes de tot als perdedors, ara fer-los caure en la misèria i que no aixequin cap el que els quedi de vida quan surtin de la presó. Com deien els portaveus dels partits que han fet un manifest conjunt al Parlament contra la repressió, hi ha set d'humiliació contra qui defensa drets i llibertats. Ens han pres la sobirania.. Vivim una involució democràtica a vida política i s'estan vulnerant dels drets civils i polítics.

Vivim una època crítica dins i fora d'Espanya amb els ensurts de la política americana disposada a ensorrar Europa i amb això també el nostre creixement. Ningú pot vantar-se d'èxits en els moments actuals i menys en la repressió política i els massius cessaments de càrrecs de la Generalitat. L'Estat ha provocat un canvi de la situació, però no ha pogut influir en la lleialtat de tot un poble amb els seus dirigents a l'espera de ser jutjats per rebel·lió.

Sabem on és la nova veritat, a diferència del govern espanyol. No tenim angoixa. No hi ha cap misteri a la nostra consciència. No demanem ni volem privilegis i també saben que el que estan fent no ho hauríem d'haver impulsat des dels mecanismes repressors de l'Estat.

Es mouen per l'instint de impedir que Catalunya prosperi? Creuen que Catalunya pot ocupar el lloc d'Espanya en les relacions internacionals? No creuen possible la convivència i la cooperació en el mateix àmbit europeu, plural i divers?

Pensen que és solució empresonar dirigents polítics i socials, i intentar empobrir el poble de Catalunya?

Provocar malestar, indignació, depressió i enfrontaments no és cap solució que ens apropi a la normalitat. Quins són els motius ignorats de la actuació d'un Estat que ara només es diu Estat de Dret i no Estat Social de Dret com diu la Constitució? Quin significat té aquesta eliminació de lo Social de l'Estat de Dret? Es vol imposar el terror en la població que encara no es deixa atemorir? Instints, psicosis de guerra traslladada a l'ànima de la ciutadania? No acceptació del règim democràtic?

Espanya ha fugit de la política de legislar millor i d'acord amb la voluntat i el mandat específic del poble. Per això Espanya no aclareix una nova ruta democràtica de respectar la sobirania del Parlament de Catalunya per sortir de la crisi actual i tornar a l'harmonia entre pobles. Seguim sense veure un Estat que estigui per la pau social i la tolerància, el respecte a les llibertats definides en la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948 i els Pactes Internacionals de Nova York de 1966.